

Rasekompendium

Design: Elisabeth Steen

Dunker

Utgitt februar 2008

Godkjent av NKKs Standardkomite 2008

Dunkeren

– Vår betydeligste nasjonale harehundrase

Det er gjerne spesielle egenskaper som karakteriserer de ulike harehundrasene. Hva kjennetegner en dunker? Det er gode og dårlige individer i denne rasen som i andre. Vår erfaring med dunkere er at en god dunker slår godt ut og finner hare selv om bestanden er tynn. En god hund "gjør" hara, ble det sagt før i tida. En god dunker fører også en radig og festlig los med lange repriser. Målet er skiftende, ofte flertonig, og avstanden til haren markeres tydelig.

Effektivt tapsarbeid og stor utholdenhet er karakteristisk for en god dunker som kan holde lenge på haren. Når det endelig smeller, er det en lykkelig harejeger som hilser sin hund velkommen på doten. Da røres hans hjerte, og det er ikke fritt for at det kan komme en tåre i øyekroken.

Mange dunkere har også gode labber. Johan Skei sa om sin legendariske N UCh N JCh Freia 03965/75, at "hu hadde labber av stål."

Vellykket jakt dag.

Dunkers Race

De norske harehundrasene "dunker" og "hygenhund" ble formelt dannet av Specialklub for Norske Harehunde i 1902, året klubben ble stiftet. Dette var den første og ledende harehundklubben i Norge fram til før krigen. Initiativet ble tatt fordi noe måtte gjøres for å "redde fra fullstændig ødelæggelse de rester, vi har af vore gamle harehundstammer"; en måtte komme i gang med "rationel avl og opdræt". Stifterne kom til at det måtte opprettes to raser, oppkalt etter de to, som hver for seg hadde fått sine navn knyttet til harehunder av bestemt farge og type, kaptein Wilhelm Conrad Dunker (1807 – 60) og Prokurator (advokat) H. F. Hygen (1808-97.).

Det som skilte Dunkers hunder ut fra andre harehunder på den tiden, var at de var droplete og hadde "glassøyne" – mer eller mindre.

Dunkers første hund het Alarm, og han var resultat av en paring mellom general Kreftings Hvide Musik og ei tispe som også hadde en spesiell farge (såkalt "marmorert"). Hvide Musik hadde fremmed opphav. Om dette finnes det flere versjoner. Dunker drev oppdrett i 30 år, og stamfaren Alarm levde i tidsrommet 1826-38.

Det ble etter hvert mange av de droplete hundene, og de hadde godt ord på seg. I utgangs-punktet var det derfor først og fremst "Dunkers Race" som var påtenkt som aktuell for en formell rasedannelse. Om disse hundenes egenskaper skriver konsul Møller fra Porsgrunn i et brev i 1887: "Forøvrigt har jeg under min jagtvirksomhed bragt i erfaring, at af vore harehundracer er Dunkerracen ubetinget den, der afgiver det største antal gode hunde. De har for det meste, samlede i sig tre egenskaber, som betinger en god hund; nemlig godt udslag, god nese og stor udholdenhet. Det vilde derfor vistnok å være et ønske at der måtte blive gjort mer end i de senere aar for at vedligeholde, eller maaske rettere sagt, gjenoprette denne race."

På denne tiden var det imidlertid, i følge den kjente harejegeren Arne Wangen, en periode "med mer eller mindre "fillebikkjer"; de "manglet harehundens fornemste egenskap: jaktlysten." Dette skrev han i en artikkel i 1930-åra.

Planmessig avl

Men i 1888 fikk Anton Poulsson (én av stifterne av harehundklubben) sin "Ring" med stambok nr. 10, og han ble en viktig hund i oppbyggingen av dunkerrasen. Ring var et produkt av sterk innavl i flere ledd, og han var en fremragende hund både når det gjaldt jaktegenskaper og eksteriør. For å befeste disse egenskapene ble Ring parret med datteren Klinge med stambok nr. 13 hele seks ganger, og valpene plassert hos tiltrodde personer.

Starten på neste utviklingstrinn kan tidfestes til 1905. Da ble den første av den såkalte "Telemarks-trioen" født, nemlig Champion Seier 1362 til dr. Backer i Skien. Den andre, Champion Seier 3296 til Einar Hansen, Skien, ble født i 1914 og var sønn av den første, som i neste omgang ble far til den tredje Champion Seier 7932, født i 1925; eiere: Myhre og Eika, Bø i Telemark.

Før 1940 var det hunder med Seierblod som var toneangivende, og dette ble fordelt over hele Norge. Rasen var da meget tallrik (over 7- 800 registreringer pr. år), og dette fortsatte etter krigen. I 1947 møtte det 200 dunkere på en utstilling i Skien. Og ifølge Norsk Harehundklubs 50 års-bok var 19 av 31 hunder som oppnådde championat i årene mellom 1912 og 1952, dunkere.

Fra Grimeliskogen året 1895. Personene på bilde er fra venstre: Laurits Østerdahl Poulsson, Jens Poulsson og Arne Wangen. Hundene er fra venstre: Ring med stambok nr. 10 og til høyre datteren Klinge med stambok nr. 13.

Dunkeren etter krigen

I krigsåra var det forbud mot å drive jakt, men det ble avlet – selv om det resulterte i en forringelse av rasen både eksteriør og jaktlig sett. Det avlsrådet som da trådte inn, satte seg fore å rette opp svakhetene ved å satse på hunder av gode linjer og en kraftig innstramning av bedømmelsen på utstillingene. Det ble få hunder som fikk 1. pr., og mange med 3. og 0 pr.

Rasen hevdet seg bra i 10 – 15 år etter krigen, og den var omlag like stor som alle de andre harehundrasene til sammen. Så kom nedgangen, og i slutten av 1960-åra begynte lista over jaktpremierte dunkere å bli mindre og mindre. Det ble også etter hvert sjelden å se en dunker av den riktige typen. Men Ch. Rusken 00673/73, eier: Trygve Langkås, Bø i Telemark, ble en avlsmatador, og hans avkom oppnådde 13 jaktchampionat, 14 utstillingschampionat og totalt ble 55 av hans avkom jaktpremierte (ca. 20 %).

At det kunne framstå en hund som Rusken, skyldtes at nytt avlsråd satset på de gode jaktblodlinjer som noen ennå hadde kunnskap om. Det var i mange tilfeller hannhunder som ikke var jaktpremierte, men som kom fra solide linjer. "Ruskenbølgen" ebbet ut, og det var tydelig at det var blitt avlet for tett i lengre tid (hva en jo hadde gjort i alle harehundrasene); det viste seg sykdomstegn i rasen, slikt som hofteladdysplasi og svekket immunforsvar.

Innkryssing av andre raser

I 1987 søkte derfor avlsrådet om innkryssing av andre raser, men søknaden ble avslått av Norsk Kennel Klub. I 1989 ble det imidlertid gitt grønt lys for innkryssing. Dette har gitt rasen en langt bedre genetisk variasjon og helse, samtidig som de gode og typiske egenskapene er ivaretatt.

Det nasjonale aspekt

I Norge er harehundfolket splittet i tilhørighet til mange raser. Det er tvilsomt om det kan skapes oppslutning om rasen bare på grunn av benevnelsen "norsk". Finnene er det klassiske eksemplet på at en har sluttet opp om og lykkes i å skape en fremragende nasjonal rase. Og om en hadde ønsket å være med på et slikt prosjekt her i landet, hadde det vært full anledning til det. Det skal imidlertid legges til at en ikke kan forlange oppslutning om en rase bare på nasjonalt grunnlag. Det er tidligere skrevet "dunkerhistorie" i Harehunden, og der vises det til at rasen ble dårlig tatt vare på i tiden før konkurransen fra utlandet kom for fullt.

Dunkeren er en hund med et særpreget eksteriør, spesielle jaktegenskaper og ikke minst svært god mentalitet.

Dunkeren – en særpreget rase

Hva er det rasetypiske for dunkeren? Dunkeren er en forholdsvis lavstilt og kraftig, rektangulær hund av middels størrelse. Den har et langstrakt hode med et dypt snuteparti som har skvær avslutning. Øynene er store og uttrykksfulle, mørke og med en sort rand som avtegner øyets linjer mot den blakke pelsen ("dunkerblikket"). Den sorte randen er også typisk for glassøyde hunder. Snuten er helt sort selv om hunden ellers er lys.

Ørene er lavt ansatte og ligger vakkert inntil kinnene. Dunkeren har lang hals, sterk rygg, kraftig lend og et langt kryss. Kroppen har tilstrekkelig tyngde, og bena har relativt grov benstamme med god vinkling og faste, runde poter. En god dunker bærer hodet og halen lavt under bevegelse.

Dunkeren i dag

Men hvordan står det da egentlig til med dunkeren i dag? Fra å være en stor rase med helt oppe i omkring 700 registreringer på 70-tallet, er vi nå nede i under 150 pr. år. Men jaktprøvene viser gode tall, og for de tre siste år (2004-2007) er det blitt mer enn 30 nye jaktchampioner og totalt ca. 100 nye jaktpremierte dunkere. Avlsrådet og rasens tilhengere ser derfor svært lyst på fremtiden.

Ch Rusken 00673/73

RASEBESKRIVELSE FOR DUNKER

GRUPPE:	6/4
FCI RASENR.:	203
FCI dato:	12.03.1999
NKK dato:	18.09.1997
Opprinnelsesland:	Norge
Hjemland:	Norge

Helhetsinntrykk:

Middels stor, tydelig rektangulær, sterkt bygget, men må ikke virke tung. Den skal gi inntrykk av utholdenhet.

Kommentar til helhetsinntrykk:

Dunkeren er en middels stor, relativt lavstilt, tydelig rektangulær og kraftig hund. Den har forholdsvis grov benstamme og gode vinkler. Under arbeidet på fot følger den bakken i karakteristisk "dunkerstil".

Dunkerens særpreg er det karakteristiske hodet og fargen, som er droplet eller sort og blakk med hvite tegninger. "Glassøyne" hos den droplete varianten er også et karakteristisk trekk. I gamle dager mente man at en dunker uten glassøyne ikke var en "skikkelig" dunker.

Hode: Skal ikke bæres høyt. Tørt og edelt med god lengde, parallelle linjer; ikke kileformet.

Kommentar til hodet:

Karakteristisk for dunkeren er at den bærer hodet lavt, og at hodet har god lengde og parallelle linjer.

Skalle: Svakt velvet, tydelig nakkeknøl. Særlig hos hannhunder kan skallen tillates noe kraftig dersom snutepartiet er så langt og velutviklet at hodet ikke mister sine parallelle linjer.

Kommentar til skalle:

Svakt velvet skalle, og den tydelig nakkeknølen skiller dunkeren fra f.eks. hamiltonstøveren.

Stopp: Tydelig, men ikke dyp eller skarp.

Kommentar til stopp:

Hvis en sammenligner med andre harehundraser, kan det være bra å merke seg denne ordlyden.

Et utmerket hannhundhode. Vakkert og velskåret med det typiske "dunkerblikket".

Droplet hannhund av utmerket type. Slik skal en skikkelig dunker se ut. Hunden utstråler styrke og utholdenhet. (Dette er også hunden som representerer Dunkeren i NKKs film om de Norske hunderasene)

Velbygget tispe, med et vakkert og velskåret hode og et meget godt blikk.

Ansiktsregion:

Nesebrusk: Sort. Vide nesebor.

Snuteparti: Heller langt enn kort, med skvær avslutning. Rett, jevn, bred neserygg.

Kjever/tenner: Saksebitt. Komplet tannsett

Kinn: Tørre uten utstående kinnben.

Øyne: Mørke, virker runde. Forholdsvis store, men ikke utstående. Klare med rolig, alvorlig blikk, uttrykksfulle. Stramme øyelokk. Glassøyne tillatt på droplete (harlekinfargede) hunder.

Ører: Middels høyt ansatte, heller lavt enn høyt. Myke middels brede, avsmalnende nedover og avrundet nedentil. Flate uten folder, sluttet godt til hodet, og så lange at de rekker til midt på snuten når de trekkes fremover.

Kommentar til ansiktsregionen:

Karakteristisk for dunkeren er at selv meget lyse hunder har sort nesebrusk. Den skal alltid være sort, men unge hunder, særlig sorte, kan midlertidig ha litt kjøttfarge på skilleveggen mellom neseborene. Nesebrusken skal dertil være bred med åpne nesebor. Snutepartiet skal ha en tydelig skvær avslutning.

En dunker skal ha et langt snuteparti med god og jevn bredde og dybde.

Standardens nøyne beskrivelse av øynene forklarer det såkalte "dunkerblikket". Det er et vanlig brukt uttrykk når det er tale om hva som karakteriserer den virkelig gode dunkertypen: De meget mørke øynene med sort ring omkring hører sammen med ellers lyse farger. Om hunden har ett "glassøye" er det andre helt mørkt, dette er karakteristisk, men det er ikke uvanlig at sorte hunder har lyse øyne.

Standarden sier at glassøyne er tillatt på droplete hunder (kan også forekomme på sorte, men ofte er det bare en større eller mindre "splint").

Ørene skal være lavt ansatte og ligge tett inntil hodet.

Hodet skal ellers ha tydelig kjønnspreg. Et maskulint og et feminint hode gir ulike inntrykk. Det er viktig å ha blikk for denne forskjellen.

Hals: Forholdsvis lang, uten nevneverdig løs hals-hud.

Kommentar til halsen:

En hund med kort hals har gjerne en dårlig plassert skulder, og gir inntrykk av at hunden er galt konstruert. En lang hals følger gjerne med en ellers harmonisk kropp.

Forlemmer:**Helhetsinntrykk:** Solide, tørre og senete forben.**Skulder:** Lang, muskuløs og skråstilt. Ligger godt inntil brystkassen. Liten avstand mellom skulderbladtoppene. Godt vinklet skulder og albueledd.**Underarm:** Rett.**Mellomhånd:** Svakt skråstilt.**Poter:** Velvede og godt sluttede med godt hårlag mellom tærne. Faste tredeputer. Skal peke rett fremover.**Kommentar til forlemmer:**

Forlemmene skal være solide og ikke spinkle. Spinkel benstamme forekommer i rasen, og skal slås ned på.

Det er viktig med en godt vinklet skulder som er godt tilbakelagt. Steil skulder og steil overarm er vanlig feil, fronten blir derved meget ustabil, og påvirker hundens bruksegenskaper.

Mellomhånden må være skråstilt for å få den rette "fjæringen" i foten. Potene skal være runde og godt hvelvede. Hunder med dårlig hårlag mellom tærne blir lett sårbenete. Poter som tåler hardt føre, rimet, frossen bakke og hard snø, er en verdifull egenkap. Mange dunkere har meget gode poter.

Kropp:**Overlinje:** Stram.**Rygg:** Rett, fast, ikke for lang.**Lend:** Bred og muskuløs, ikke karpelend.**Kryss:** Muskuløst, svakt hellende, ikke for kort.**Bryst:** Rommelig brystkasse med godt velvede ribben. De bakerste ribben spesielt godt utviklet, så brystet virker langt.

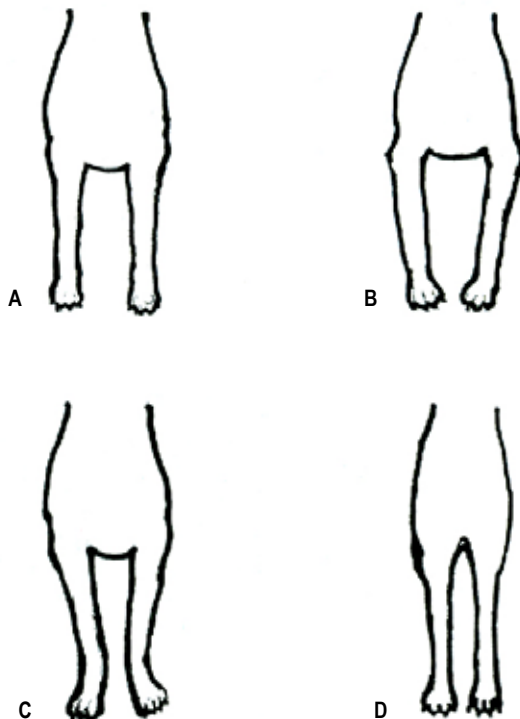
Brystdybden omtrent det halve av mankehøyden.

Underlinje/buk: Lite optrukket.**Hale:** Ansatt i forlengelsen av overlinjen. Tykk ved roten og smalere mot spissen, den skal være rett og bæres i svak bue oppover. Rekker til haseleddet eller litt nedenfor.**Kommentar til kropp:**

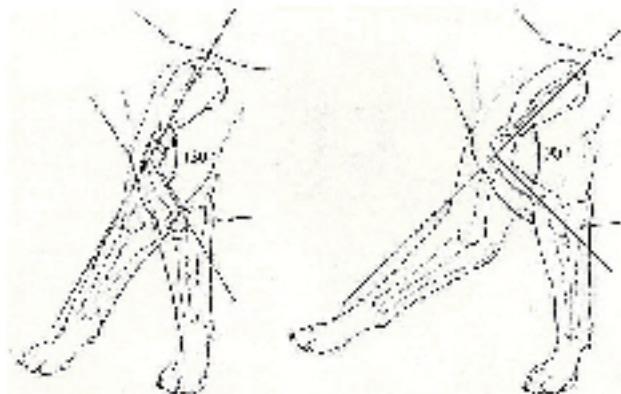
Overlinjen er linjen fra manke til haleansats, og den består av manke (1.-5. brystvirvel), rygg (6.-13. brystvirvel), lend (1.- 7. bukvirvel) og krysset (fra hoftbeinsknoten til sittebeinsknoten).

Hannhund med god hals og godt vinklet skulder. En korrekt bygget hund fra snute til halespiss.

A) Korrekt front. B) Utvridde albuer, innvridde poter (tåer inn). C) "Fransk front", svake mellomhender og utoverdreide poter. D) Smal, trang front (dårlig beinstamme)

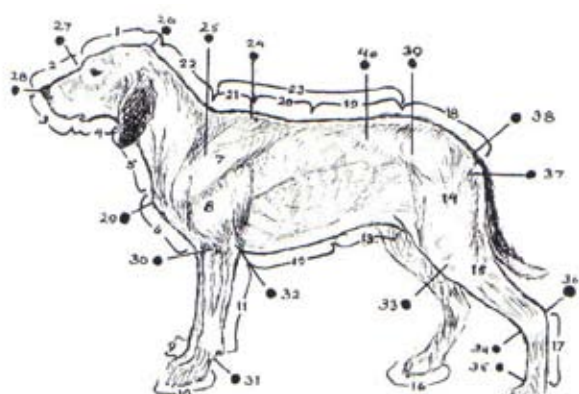
Skulderens plassering, vinkling og overarmens lengde har stor betydning for hundens steglengde.

Figur til venstre: Steil og framskutt skulder, åpen skuldervinkel og kort, steil overarm gir kort steglengde.

Figur til høyre: En velplassert skulder med god skuldervinkel og god legde på overarmen gir god steglengde. (Fra H Spira. Canine Termonology, 1982)

Sort/blakk hannhund av uriktig type. For kort hode. Kort hals, meget steil og fremskutt skulder. Avfallende kryss og understilte bakben med dårlig vinkling. En nærmest kvadratisk hund.

Tegningen viser overfladisk muskulatur på en Dunker.
Fra 1 til 40 almindelige benevnelser på kroppens deler og ledd.

1. Skalle	11. Utsavn	21. Mark	31. Håndledd
2. Skuldersk	12. Halskryss	22. Halsens suldeledd	32. Albuken
3. Skulderhals	13. Skulder	23. Rygg i vidt forlandt tryk	33. Kuleledd
4. Skulderkryss	14. Lår (overlår)	24. Bred skulderbladrand	34. Hålledder (ankleledd)
5. Halsens strupeledd	15. Legg underlår	25. Skulderbassammen	35. Tåledd
6. Første bryststrut	16. Bakkepot	26. Bakkeleddet - nakkekulen (ogefrost)	36. Hålleddet (dvs. hællemstrut)
7. Skulderledd	17. Mellemlår	27. Støp	37. Strøkerstrut
8. Ovesann	18. Kryss	28. Hællemstrut	38. Hællemstrut
9. Mellomhånd	19. Lem	29. Brystbæmpiss	39. Hællemstrut
10. For-sternepot	20. Rygg	30. Albuken	40. Hællemstrut

Illustrasjon fra Norsk Harehundklubs jubileumsskrift 1902-1982.

En solid og kraftfull tisper.

En kort kropp er naturstridig for en støver. Det var blant annet dette kaptein O. Holm (ledende kynolog i NKK) tok for seg i sin berømte artikkel, som står i Hefte III (mai 1924) av Norsk Kennel Klubs Tidsskrift. Tittel: Brukstypen hos den norske støver.

Kroppens lengde skal ligge i brystkassens lengde og ikke i lenden. Åpne vinkler i kne- og haseledd kan skyldes et for kort kryss, noe som avsløres av høy haleføring under bevegelse.

Standardens ordlyd sier at "halen bæres i svak bue oppover". Kommer den høyere, er det straks galt. En hund med langt kryss og gode vinkler bærer halen lavt når den travet. Dette er viktig å merke seg under rangeringen av hundene.

Hunden skal ellers ha en lang (ikke tønneformet) brystkasse, noe som også gir en pen underlinje med myk overgang til buken. En kort brystkasse vil gi inntrykk av opptrukket buk og ødelegge harmonien som skal kjennetegne dunkerens kroppslinjer.

Baklemmer:

Helhetsinntrykk: Godt vinklet. Står parallelt, ikke understilt eller kuhaset.

Lår: Brede.

Knær: God vinkling.

Underlår: Brede.

Haser: Lave, tørre og brede.

Mellomfot: Kort, bred.

Poter: Velvete og godt sluttede, godt hårlag mellom tærne. Faste tredeputer. Skal peke rett fremover. Sporer bør fjernes.

Kommentar til baklemmer:

Langt kryss og gode vinkler i kne og haseledd vil gi brede lår og underlår. At hasene skal være "lave", betyr at mellomfoten er kort. Når de dertil har god bredde, blir de effektive til å skyve fra med og gir lang skrittlengde. En hund med grov benstamme vil ha brede haser og bred mellomfot.

Poter er tidligere nevnt under forlemmer.

Hunden skal stå naturlig, og en riktig bygget hund vil gjerne stille seg naturlig opp med parallelstilte ben og poter, og med bakbena riktig plassert.

Bevegelser: Frie og jordvinnende. Parallell bak. Ikke understilt eller kuhaset.

Kommentar:

Lemmenes plassering og vinkling har en avgjørende betydning for dunkerens bevegelser og dens funksjon som jagende hund. Korrekte bevegelser kjennetegnes ved et effektivt, uanstrengt diagonalt trav uten unødvendige anstrengelser. En korrekt bygget travende hund vil "snore" når den kommer opp i en viss fart. Den vil samtidig bevege seg med senket hode, og det er minimal bevegelse opp og ned i skulder og hofta. Albuer, haser og poter vil bevege seg i lengderetningen, samtidig som poten holdes så nær underlaget som mulig. Man vil se at alle deler av ekstremitetene er med i hundens framdrift.

En steil skulder og/eller overarm, og enda verre; en framskutt og steil skulder, vil innvirke negativt på bevegelsene. En steil skulder vil gi støtende og korte bevegelser. En steil overarm vil sannsynligvis i tillegg gi høye bevegelser.

En framskutt og steil skulder ødelegger hundens balansepunkt, skuldre og albuer får liten støtte fra brystet, slik at den blir "løs i fronten". Svært ofte vil vi se at albue dreier utover. Dette gjør at hunden bruker unødige krefter til å presse, løfte og skyve i andre retninger enn rett framover. Forbena skal, i likhet med bakbena, i trav mest mulig nærme seg senterlinjen. Jo hurtigere en hund travet, jo nærmere vil poteavtrykkene ligge på en rett linje (snoring).

Krysset er viktig for å oppnå frie og effektive bevegelser. Et avfallende kryss vil redusere steglengden.

Hasetranghet er en vanlig feil.

Manglende harmoni mellom for- og bakbensbevegelser skyldes at vinkler i for- og bakpart ikke er harmoniske.

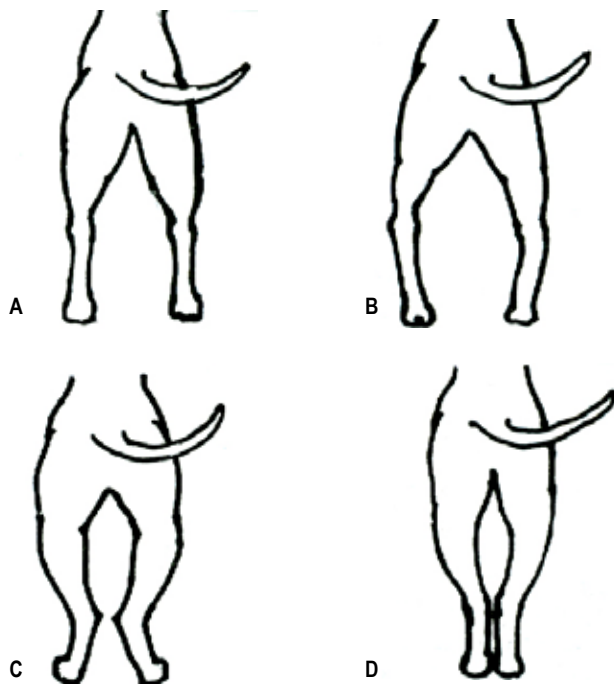
En hund med knappe vinkler foran og meget gode vinkler bak, vil ikke kunne få samme steglengde med for- og bakben. Hunden vil kompensere for dette med høye forbensbevegelser, sidebevegelser med forbena, rulling/vridning av ryggen etc.

Pels:

Hårlag: Rett, stritt, tett og ikke for kort. Hvis hårlaget ellers er særlig godt, kan lårenes baksida og halens underside ha litt kraftigere behåring.

Farge: Sort eller droplet (harlekinfarget) med blakke eller hvite tegninger. Varm brunfarge og overveiende sort farge som går fra snuten og til nedenfor haseleddet, med såkalt maske (ildflekker over øynene), er mindre ønskelig.

Overtegnet hvit, der den hvite fargen går ut på skuldrene og på undersiden av buken og på bena (sokker) godtas som riktig tegning.

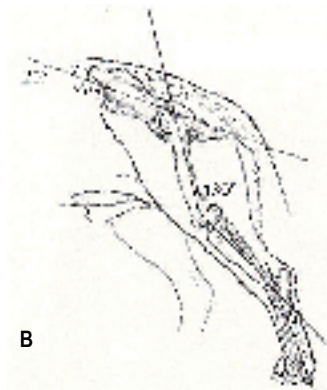

A) Korrekt bakpart B) Bred bakbensstilling, utvridde haser. C) Kuhaser. D) Trang bak.

Bakbensstillinger sett fra siden

A. Avfallende kryss, overvinklet i kne og hase

B. Kort, flatt kryss, steil (åpen) vinkel i kne og hase. Fra H Spira. Canine Terminology, 1982

C. En normalt vinklet bakpart.

Tispe med bra hårlag og flott droplet farge.

Solid hannhund med korrekt sort/blakk farge.

Droplet hannhund med for varm "blakkfarge". For lett og luftig, og mangler vinkling i for- og baklemmer.

Kommentar til hårlag og farge:

Det forekommer en del for kort og dårlig hårlag hos dunkeren, særlig hos den såkalte "sorte typen", som er beskrevet under farge. Det korte hårlaget har dessuten ofte en litt spesiell glans. Godt hårlag tilstrebes.

Når det gjelder den blakke fargen, så kan den variere fra lys gul eller grå til noe nærmest gyllenbrun.

Når en sier at hunder av den sorte typen har "maske", betyr det at hunden er sort under øynene og framover på snuten, slik at øynene liksom framtrer bak en sort maske, med såkalte ildflekke over.

Noen av disse hundene mangler den blakke fargen på overgangen mellom det sorte og det hvite. De er altså bare sorte og hvite.

Når det gjelder den sorte typen, så har mange dommere ikke tatt hensyn til hva standarden sier. Uttrykket "mindre ønskelig" skulle tilsi at en hund av denne typen ikke bør tildeles CK eller cert. Denne fargevarianten har ofte en spinklere benstamme. En dunker som er "sotet" til nedenfor hasene, tar seg ikke godt ut sammenlignet med hunder som har gode dunkerfarger.

En skal ellers være oppmerksom på at den sorte typen også har sin droplete variant som er mindre iøynefallende, men de kjennetegnes av "masken" og ildflekken.

Størrelse og vekt:

Mankehøyde:

Hannhunder: 50 - 55 cm. Idealhøyde 53 cm.

Tisper: 47 - 53 cm. Idealhøyde 50 cm.

Feil: Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

Farge: Går den hvite fargen opp i sadelen på sort/blakke hunder eller hvite felter i den sammenhengende droplete fargen, må premiegraden bli av lavere valør etter graden av hvitt.

Diskvalifiserende feil:

Aggressiv. Dominerende hvitt (50 % eller mer).

Obs: Hannhunder skal ha normalt utviklede testikler på normal plass.

Norsk Kennel Klub,
18. september 1997/ FCI, 12. mars 1999

Sluttkommentar:

Størrelsen er her tallfestet, men på grunn av innkryssningen av fremmed blod, har en villet strekke seg til maksimum 57 cm for særlig velbygde hannhunder.

En vanlig feil i bedømmelsen av dunkeren er at dommerne ikke har blikk for selve typen.

Mange hunder er for lette og høystilte, med for spinkel benstamme og for lett snuteparti, og hodet bæres for høyt. Skulderen er steil, og hunden mangler forbryst. Slike hunder virker "opphengte", og står dårlig på bena. De avviker tydelig fra den riktige typen av dunker, som virker relativt lavstilt og har solide ben – en hund som utstråler kraft.

Bedømmelsen av krysningshunder:

En sak som har ført til problemer i bedømmelsen av dunkeren, er innkryssningen av andre raser. Dette er gjort for å øke det genetiske mangfoldet, og for derved å gjøre rasen sunnere. En har da krysset inn hygenhund, hamilton og finsk støver.

I de første generasjonene av krysningshundene har vi sett innvirkning på fargene og på typen. Spørsmålet er da hvordan disse krysningshundene skal bedømmes på utstilling.

Til hjelp for dommerne har NKK derfor gitt følgende instruks om bedømmelsen av krysningshunder i dunker-rasen. (HS-sak nr. 171/04, 26.08.04):

"Dommer skal ikke diskvalifisere for avvik fra standarden når det gjelder farge og høyde hos hunder som kan dokumentere å være innkryssningshunder fra 1. og 2. generasjon.

[...] Utstiller er ansvarlig for å informere om at hunden er enten 1. eller 2. generasjons innkryssing."

Her er det klar tale om ikke å diskvalifisere på grunn av farge og høyde. I utgangspunktet må det være klart at hensikten med de fremmede genene ikke er å tilføre dunkeren nye eksteriøre trekk, bortsett fra detaljer som f.eks. gode vinkler. De nevnte rasene er typemessig ulike dunkeren. Dette må det tas hensyn når det gjelder typen.

Dunkeren er den største av de norske harehundrasene. Inntil den massive innføringen av finske støvere og veksten av småhundene, var den dominerende. Nå har Norsk Kennel Klub proklamert sitt ansvar for våre nasjonale harehundraser, og betegner dem som en kulturarv en ønsker å ta vare på.

Vi som representerer dunkeren i dag, ønsker å utvikle rasen uten å miste dens særpreg, slik dette er beskrevet ovenfor. Vi håper at dommerne vil være lojale og hjelpe oss med oppgaven. Og vi ønsker ikke en "snill" bedømmelse, men en bedømmelse som holder seg til retningslinjene i dette kompendiet.

Rasekompendium for dunker er skrevet og utarbeidet av Hallvard Hegna og Bård Larsen.

Takk til følgende personer for bidrag av bilder: Arne Andersen, Sigmund A. Johansen og Roald Ramslund.

Gjerdrum 20.01.2008
Bård Larsen

Hannhund av den "sorte typen".

Den "sorte typen".

Dunkervalper

